

MAGYAR NŐK A NAGYVILÁGBAN

2015. szeptember-október

A MIGRÁCIÓVAL ÖSSZEFÜGGŐ NÉHÁNY KÉRDÉS ÉS FELADAT

A migrációt – leginkább annak illegális formáját folyamatosan nyomon követhetjük napjainkban. A migráció ma már globális folyamat, egyetlen ország sem vonhatja ki magát alóla, ami kikényszeríti mind az egyes államok, mind a civil és egyházi közösségek válaszait is erre.

A migrációról egyesek úgy beszélnek, mint az előregedő Európát megújító friss emberi erőforrásról, mely pótolni fogja a rossz népesedési helyzet miatt az egyre fogyó munkáskezek hiányát. Elgondolkodtunk-e már azon, hogy a szupermarketekbe kerülő sok munkával leszedett dobozolt eper, ribizli vagy a friss esetleg konzervben megjelenő haláru vajon kinek a munkája és mennyit fizettek érte. Gondoltunk-e arra, hogy mindez rosszul vagy meg nem fizetett munka terméke, hogy az illegális bevándorló esetleg "rabszolgaként" dolgozik a mezőgazdaságban, kerül az utcára a testét árulni vagy egyes családoknál végez ellenérték nélkül teljes kiszolgáltatottságban házimunkát.

Mindez egy fogalommal írható le: modernkori rabszolgaság - mely ellen mind a civil, mind az egyházi szervezetek küzdenek (alkalmanként állami segítséggel), mely áldozatos munkát hívatott kiadványunk mostani száma bemutatni.

ANGOL EGYHÁZI MEGOLDÁS

Az Angol Katolikus Egyházon belül kisebb csoportok (Justice and Peace Groups) dolgoznak, amelyek nemcsak rendszeresen imádkoznak a békéért és az igazságosságért, nemcsak ételkészítést, tárgyi adományokat gyűjtenek, segítenek a migránsok elhelyezésében, hanem előadásokat tartanak a témában, hogy felhívják a társadalom figyelmét a felmerülő problémákra. Ennek a mozgalomnak a támogatását és iránymutatást látja el az Angol Katolikus Egyház Püspöki Konferenciájának Migrációs Hivatala. Munkájuk lényeges eleme, hogy felhívják a figyelmet a migráció mellett kialakuló emberkereskedelemre és az ellene folyó küzdelemre. A Migrációs Hivatal feladata a migráció tárgykörébe tartozó jelenségek és információk a püspökök részére való összeállítás, hogy azok később megfelelő válasszal tudjanak előállni illetve iránymutatás az egyes közösségek részére, hogyan adhatnak felvilágosítást az emberkereskedelem megelőzésére, felderítéséhez. A Migrációs Hivatal szervezte az emberkereskedelem áldozataitért tartott első, azóta többször megtartott imánapot is.

[http://www.catholic-ew.org.uk/Home/Special-Events/Human-Trafficking-Conference-December-2014/The-Catholic-Church-and-Human-Trafficking/\(language\)/eng-GB](http://www.catholic-ew.org.uk/Home/Special-Events/Human-Trafficking-Conference-December-2014/The-Catholic-Church-and-Human-Trafficking/(language)/eng-GB)

RÖVIDHÍREK

FAMILIES OF THE FUTURE
2015.09.30. Brüsszel, Európa parlament – tanácskozás a családok jövőjéről

* **PÁRATLAN CSÜTÖRTÖK AZ ERGO IRODÁBAN**
Következő alkalommal 2015. október 15-én várunk mindenkit szeretettel!

* **MISSZIÓS VASÁRNAP –**
2015.10.18.- Budapest VIII.ker, Horváth Mihány tér, Józsefvárosi templom

* **EGÉSZSÉGES ÉLETKEZDET –**
konferencia és szakmai nap
2015.11. 13-14.

* **GYERMEKJOGOK NAPJA**
2015.11.20.

SZENT JOSEFÍN BAKHITA

AZ Angol Katolikus Egyház modernkori rabszolgaság ellenes tevékenysége a Szt Bakhíta Kezdeményezésben (The Bakhita Initiative) testesül meg. Szt. Bakhíta 1869-ben született Szudánban, akit hét éves korában arab rabszolgakereskedők elraboltak és többször eladtak. Olyan rettenetes szenvedéseknek volt kitéve, hogy elfelejtette saját nevét, ekkor nevezték el Bakhítának, azaz Szerencsésnek. Az ötödik tulajdonosával Olaszországba került, ahol a tulajdonos rábízta saját gyermekeit, amíg az országtól ügyei intézésében távol volt. Ezen idő alatt Bakhíta a rábízott gyermekekkel velencei apácák intézetében élt. Amikor a tulajdonos visszatért nem csak gyermekeit kérte vissza, hanem rabszolgáját is. Bakhíta addigra már megismerkedett a katolikus vallással, 1890-ben meg is keresztelkedett és nem akart többé rabszolga lenni. Mivel az olasz törvények nem ismerték a rabszolgaság tényét, végül a bíróságra vitt ügyben kimondták, hogy Bakhíta szabad ember. 1896-ban Bakhíta belépett az apácák közé majd még ötven évig apácaként élte életét, 1947-ben halt meg, 2000-ben avatták szentté. Emléknapja február 8. Ő az emberkereskedelem áldozatainak és mindazoknak a védőszentje, akik az emberkereskedelem ellen dolgoznak.

IMA AZ
EMBERKERESKEDELEM
ÁLDOZATAIÉRT

2015. október 18.
délután 3 óra Budapest
VIII.kerület Horváth
Mihály téri templom

*Mindenkit szeretettel
várunk!*

Béla Szentkereszty Stephanie.

SZENTKERESZTY STEPHANIE MEGELŐZÉS,PREVENCIÓ EGYESÜLET

A kézdívásárhelyi Szentkereszty Stephanie Egyesület célja, közösség szolgáló szemlélete mélyen a múltban gyökerezik, létezésében összefonódik a múlt, jelen, jövő. Szentkereszty Stephanie bárónő 1872-ben alapította meg az Erzsébet árvaleány- nevelő Intézetet fenntartó Egyesületet abból az elgondolásból, hogy védelmezze a szülő és vagyon nélküli leánygyermeket, segítve őket abban, hogy a társadalom hasznos tagjaivá váljanak. A 2003-ban alakult Szentkereszty Stephanie Egyesület missziójának tekinti az egykori egyesület mentalitásának, szemléletének, szellemi és eszmei értékének megőrzését. Az újraindított egyesület élete múltjához hasonlóan szorosan összefonódik az intézet életével, mely egykor mint Erzsébet Árvaleány-nevelő Intézet nevet viselte napjainkban azonban mint Közösségi Szolgáltatási Komplexumként működik. Megalakulásunk óta nap mint nap szembesülünk felsőháromszék szociális problémáival, sok szociális hálón tátongó lyukat sikerült befoltozni és nagyon sok segítségre szoruló embertársunknak tudtunk konkrét segítséget nyújtani.

Kitűzött céljaink többek között:

- a háromszéki veszélyeztetett helyzetű gyermekek és ifjak védelme
- a bántalmazás megelőzése, a családon belüli erőszak áldozatainak védelme
- a szociálisan hátrányos helyzetű, fogyatékkal élő személyek életminőségének javítása, szocio-professionális integrációja
- segítségnyújtás mindazon személyeknek, akik krízishelyzetben vagy krízis utáni helyzetben vannak.

Elérhetőségünk: www.szentkereszty.ro

Apám egyszer elvitt magával tetőt cserélni egy javító intézet épületébe, ahol lányokat tartottak fogva - gondoltam akkor 8-9 éves fejjel. Ez még a szocializmusban volt. Pozsony közelében három gyermekotthon volt, ebből egy javító intézet. Mély hatást tett rám ezen fogva tartott lányok látványa.

Ez az élmény annyira meghatározta pályaválasztásomat, hogy amikor érettségi után munkahelyet kellett választanom, természetesen a pozsonyi gyermekotthont választottam - ahol kertészként dolgoztam, s közben sokat beszélgettem a gyerekekkel. A vezetőséget ez nem zavarta, örültek, hogy férfi is van a nevelők között. Nem tudták, hogy akkor már jezsuita voltam - ez volt az első szociális missziós munkám. Csak három év után sejtették meg, hogy titokban szerzetes lehetek, így egy napon szép csendben ott kellett hagynom őket.

A második állomásom az onkológia lett, annak is az ifjúsági osztálya. Mivel a gyermekotthonban már szereztem némi tapasztalatot, hogyan beszéljek a nehéz sorsú lányokkal, hogy bátran őszinték tudjanak lenni, a haldokló lányok kedvence lettem. A nővérek, orvosok engem kértek, ha tudták: 1-2 napon belül ez vagy az a kislány is halálán lesz.

Az 1990-es évek elején Olaszországba kaptam kiküldetést. A helyi utcalányok közé sokan érkeztek a volt szocialista országokból. Igaz, hogy velük nyelvileg szót tudtam érteni, de nem sokra mentem eddigi tapasztalataimmal – túl jól volt megszervezve ez a kereskedelem ahhoz, hogy bármit is tudunk volna tenni az érdekükben. No meg általában droghatás alatt voltak ezek a szerencsétlen lányok-asszonyok. Csak a kiöregedett vagy beteg lányok jöhettek számításba, akikkel egyáltalán szóba elegyedhettem.

Két év után Kárpátaljára kaptam újabb küldetést, létrehozunk egy kis menedékházat a beteg, vagy hazaérkező kiöregedett örömlányoknak. Mivel a leánykereskedelem és a drog kéz a kézben kísértettek, újabb kihívás elé kerültem. Még Olaszországban sikerült felvennem a kapcsolatot a Cenacolo közösséggel. Az első adódó alkalommal Szlovákiában le is telepítettük őket, igaz csupán fiúk számára – a leány közösség számára kb. 10 éve keressük a megfelelő helyet.

Ezentúl már csakis csapatmunkában dolgoztam. Jelenleg a megelőzésen dolgozunk – felvilágosító előadásokat tartunk.

Én személy szerint elköteleztem magam abban az egyetlen olyan magyar felvidéki szakközépiskolában, ahol a lányok zöme előbb-utóbb rossz útra tér. Bár igaz, hogy csak testi és szellemi fogyatékos lányok jelentkezhetnek, gyakorlatilag a legtöbb érzelmileg fogyatékos lány is hozzánk kerül – hozzánk küldik, mint kezelhetetlen diákokat. Ezek nagyon kedves, aranyos és gyakran kibírhatatlan lányok.

A "megelőzést" korán, már a 14 éves kor táján el kell kezdeni. Minden egyes foglalkozást azzal kezdek, hogy megnézzünk egy erre alkalmas filmet, ahol a szexualitással való visszaélés a központi téma (sok ilyen filmet kellett összeválogatnom, amik megnézhetők 18 éven aluliakkal is). A beszélgetéseket igyekszem kiegészíteni praktikus tanácsokkal - nyáron például önvédelmi tanfolyamokkal. Azt tapasztalom, hogy egyes olyan a tréfás megjegyzések, mint például: "nézz a tükörbe, te sokkal szebb is lehetnél" gyakran a leghatásosabb nevelési eszközöknek számítanak.

Tapasztalataim alapján azok a lányok kerülnek a legnagyobb veszélybe, akik a tanyavilágból az alapiskola elvégzése után egynesen kisvárosi bentlakásos kollégiumokba kerülnek.

Ezeknek a lányoknak nyaranta leánytáborokat szervezünk, hogy lássák bárhova eljuthatnak, nem kell magukat eladni. Sokat segít ez a lányok önbecsülésének emelésében hiszen, olyan "minőségi" helyekre megyünk velük, ahol értékesnek érezhetik magukat, tekintettel a környezetre is. Ilyen kirándulások voltak a Balatonra, a Sümegi Várjátékokra vagy Budapestre, mely este kivilágítva nyugözte le leginkább a lányokat.

Természetesen a környezetet is fel kell világosítani, ehhez is a legjobb eszköznek a filmklubokat tartom - melyek éjszakákba nyúló bizalmas beszélgetésekkel járnak. Sok kényes témát lehet ily módon kitergetni.

Szeretem ezt a munkát, és azt mondják: ők is szeretnek engem – sokat tanulok tőlük.

Honlapunk: www.dobroprajnost.eu -- itt 5 nyelven olvashatnak rólunk. "Dobroprajnost" magyarul jóindulatot jelent, ennek szellemében dolgozunk.

Puss Sándor atya

Postaládánkból

Gyermekjogok, ahogy még nem hallottuk és nem is beszélünk róla (részlet)

Minden gyermeknek joga van az elhanyagolással, erőszakkal és megalázó bánásmóddal szembeni védelemre.

Minden gyermeknek joga van ahhoz, hogy családban nőjön fel és ne válasszák el szüleitől. Ha a gyermek érdeke mégis ezt kívánná, joga van kapcsolatot tartani mindkét szülővel.

Minden gyermeknek joga van ahhoz, hogy háborúban, katasztrófák esetén elsőként kaphasson segítséget.

Minden gyermeknek joga van az egészséges szellemi, testi és lelki fejlődésre.

Minden gyermeknek joga van az egyenlő és megkülönböztetéstől mentes bánásmódra.

Minden gyermeknek joga van a képzésre és személyisége teljes kibontakoztatására.

Minden gyermeknek joga van a gazdasági és szexuális kizsákmányolással, illegális örökbefogadással és gyermekkereskedelemmel szembeni védelemhez.

Minden gyermeknek joga van elegendő szabadidőre, játékra és pihenésre.

Impresszum

Magyar Nők a Nagyvilágban –elektronikus levél formájában készült kéthavi hírlevél
Felelős kiadó: Ékes Ilona – Ergo Európai Regionális Szervezet
1011 Budapest, Hunyadi u.9.
www.ergo-net.hu
szerkesztő: Martony Ágnes
email: info@ergo-net.hu

Részlet a "Nytott szemmel az ifjúság védelmében - a gyermekbántalmazás és a gyermekprostitúció ellen" címmel megjelent kiadvényből, mely elérhető az www.ergo-net.hu címen

Kísérleteink a prostituált személyek rehabilitációjára

Az utcai prostitúció Magyarországon az 1990-es években, a rendszerváltozást követő munkanélküliség beköszöntével vált parttalaná. A képzetlen, aluliskolázott, főleg roma származású nők kerültek ki az utcára, majd megélhetést keresve váltak a prostitúció áldozataivá. Többen felfigyeltünk az utcán álló nők tömegére és úgy gondoltuk, hogy segítségre volna szükségük ezeknek a jól láthatóan kiszolgáltatott nőknek.

Én akkor találkoztam „élőben” a prostitúcióval, értetlenül álltam a jelenség előtt. Csak azt tudtam, hogy valamit tenni szeretnék ezekért a hölgyekért. Mivel a szerzetesrendek újra hivatalosan is működhettek, új, fiatal nővérek is jöhettek Magyarországra. A Jó Pásztor nővérek karizmája az elesett nők támogatása, így hamar egymásra találtunk. Tőlük tanultam meg, hogyan lehet kapcsolatot építeni az utcán álló hölgyekkel, együtt terveztük, hogyan is segíthetnénk rajtuk.

Hamarosan megalapítottuk Silvia Casaro nővér és orvosok, tudósok, szociális munkások összefogásával az egyesületet. A nővérrel ezután rendszeresen jártuk az utcákat, építettük a kapcsolatot a hölgyekkel.

Először azt gondoltuk, /elég naivan/ hogy az utcán álló hölgyeknek tudunk segíteni kikerülni a prostitúcióból. Akkor még nem ismertük, hogy ez mennyire komplex feladat, milyen sokrétű segítségre van szükség. Problémánk volt, hogy az állami szervezetek nem érezték ennek a munkának a fontosságát. Támogatást pályázatokból nyerhettünk, aminek futamideje 1-1 évet jelentett. Éppen elkezdtük a munkát, nyitottunk egy

irodát, máris mehettünk tovább. A józsefvárosi plébános, Bajzáth Feri atya segítségével is tudtunk egy évig egy irodát működtetni. A környékbeli iskolás lányok jöhettek korrepetálásra, pingpongozni, olvasni. Egy kedves gyermekpszichológus is járt hozzánk a plébániáról. Ezek az utcáról bevitt lányok vélhetően ki voltak téve a prostitúció veszélyének. Velük együtt tanultunk, kézimunkáztunk, kirándulni vittük őket. Az volt a célunk, hogy megelőzzük a prostitúcióba kerülésüket. A környékbeli fiúkról sem feledkeztünk meg, velük a férfi kollégáim foglalkoztak. Konyvtárba vitték őket, társasjátékokra tanították őket, együtt sportoltak.

Ebben a helyiségben fogadhattuk a hölgyeket is, más időpontban mint a gyerekeket. Enni kaphattak, fürödhettek, moshattak.

A rehabilitációjukat kezdtük el, ami orvosi, pszichológiai segítséget, iskolai képzést, munkavállalás elősegítését, családi kapcsolatok rendezését, lakhatás biztosítását jelentette.

Fogadtuk a külföldről hazatérő, esetleg más szervezetektől átírányított nőket, asszonyokat.

Éveken át végeztünk utcai szociális munkát, részben a Józsefvárosban, részben a Budapestről kivezető utakon. Ez a munka inkább csak lelki segítséget jelentett, hiszen, ha volt is irodánk az nagyon messze volt a lányok „munkahelyétől”, másrészt nem lehetett elvinni őket, hiszen egy lányra többen is vigyáztak. Nagyon féltük a srctiktől, semmiféle kapcsolatot nem alakíthattak ki velünk sem. Legalább tudatosítani akartuk, hogy valakinek ők is fontosak, van aki emberszámba veszi őket. Évekkel később is emlékeztek a karácsonyi szaloncukorra, a téli hidegben éjszaka

